Bol taký čas.

Čas rúšok, vyľakaných tvárí a ľudí rozdelených na zodpovedných a nezodpovedných. Práve vtedy mal môj najstarší syn nastúpiť do prvého ročníka. Chcela a potrebovala som mu vytvoriť krajší priestor, kde by sa jeho prvotná spomienka na školu nespájala s pani učiteľkou na obrazovke počítača a tyčinkami do nosa.Celý jeden krásny rok strávil v domoškole, ktorú sa mi podarilo vytvoriť spolu s ostatnými, vedomými rodičmi. V tomto priestore sa mohli rodičia, a často krát aj súrodenci zúčastňovať rôznych aktivít, byť istú dobu prítomní na vyučovaní, ísť so žiakmi a učiteľkou na spoločný výlet, prísť na karneval... Alebo do školy vôbec neprísť. Dnes máme voľný deň, lebo si ho taký urobíme. To písmeno zo šlabikára budeme cvičiť zajtra. Vďaka tejto vzácnej skúsenosti som pochopila, že našim deťom v škole najviac chýba napojenie na svoju rodinu a rodinné vzťahy. A tiež sloboda byť sám sebou, pocit, že nemusím, ale chcem.
Aká je však realita dnešných rodín a detí? Dnes často počuť rodičov sťažovať sa: „ Moje dieťa ma nepočúva, musím kričať, lebo mi vôbec nevenuje pozornosť, ak nezvýšim hlas!“ Ale to my sme vytvorili takzvanú bezkontaktnú civilizáciu.
V troch rokoch ide dieťa do škôlky, lebo veď mama musí ísť do práce. Ono, stále napojené na svoje vnútorné Ja, nám vysiela signály plačom. Nie, pani učiteľky nemusia byť zlé, aj hračky sú pekné, aj dukátové buchtičky chutné... Ale mama veľmi chýba. Mamino objatie a úsmev. Len ak by sedela tam vzadu v kúte, aby dieťa vedelo, že to puto tam stále je, a ochranný kruh mamy stále funguje.
No rodiča povzbudení dobre mienenými radami učiteliek, preformátovaných podľa systému, ho tam prinesú aj na druhý deň. A potom zas a znova. Až dieťa prestane plakať, obrnené železnou skúsenosťou, že to neprináša výsledok. Hurá, už si zvyklo, však?
V šiestich rokoch už okresaná bytosť nastúpi do školy, kde trávi dni od skorého rána do popoludnia. Odtiaľ putuje rovno na nejaký krúžok. Lebo potrebuje vzdelanie. S rodičmi tak trávi dve, tri hodiny denne. Ešte aj z toho mála polovicu času po ňom väčšinou pokrikujeme: „ Vstávaj, prídeš neskoro“, „ Máš už umyté zuby?“ alebo „Vymenil si si knihy?“
Pritom to najdôležitejšie, čo Človečenská bytosť potrebuje najmä v útlom veku, je vzťah s nami. My sme jeho prví učitelia. Ak s deťmi budujeme vzťah plný dôvery a ľúbosti, sami od seba nás budú počúvať. Lebo budú chcieť napodobňovať svoje veľké vzory, ktorým tak bezhranične veria. Nebude treba kričať. Ani vyťahovať varechu.
Čo však urobí dieťa, ktorému je odopreté naviazať sa na svoju mamu, otca? Naviazať sa musí, tak je Človek zostrojený. Bez vzťahu Človek chradne. Nuž, naviaže sa na ďalšie, trojročné, šesťročné, emocionálne rovnako nevyzreté bytosti, medzi ktoré sme ho šupli. A vytvorí si vzťah s nimi. Oni sa stanú jeho vzorom. Lebo ten prirodzený vzor - my, príde až o štvrtej, o pol piatej poobede. Potom sa čudujeme: „Kamaráti sú ti prednejší ako ja!“ „ Prečo opakuješ hlúposti po tom spolužiakovi?“
Samozrejme to neznamená, že deti nemajú mať priateľov. Sú potrební ako soľ. Naše deti sa každým dňom od nás odpútavajú, stávajú sa viac a viac samostatnými. Dôležité je však, aby sa to dialo ich tempom, harmonicky s ich Duchovným i telesným vývojom. Všetko má svoj čas. Dieťa si nemá zvykať, že je bez mamy či otca. Raz príde deň, kedy samo bude sedieť medzi kamarátmi, a zažije ten nový pocit, že nemá bytostnú potrebu nás objať. Dovtedy však dovoľme, aby boli s nami. Ak nie je možné dieťa vzdelávať doma, skúsme ho zobrať zo školy skôr. Nedovoľme, aby naše deti so školníkom otvárali aj zatvárali školu. Strávme s nimi tú jednu hodinu navyše. Najlepšie aj pol dňa, ak si to môžeme dovoliť. Lebo rodina je prvá a najlepšia učiteľka. Tá škola škôl, o ktorej vedeli naši predkovia. Rodina – mať.
Nuž a kto chce, môže skúsiť domoškoláctvo, alebo nejakú vzdelávaciu skupinku. Uvidíte, ako Vás deti začnú počúvať. Iba preto, že chcú. Slobodne a dobrovoľne.